

מסורת הש"ס

הניזקין פרק חמישי גיטין

זו. תורה אור

(6) מומר להטת גשים לו יומר מדי זה מנהג נטוי ושמותו (7) כפי: לשי"י (8) נלמס [מתגורר] דתו מלמס רוסמס מלמס מלמסו לל רוסמס וממלמסו לל נטוי נטוי נטוי נטוי (9) ונימלל יל ועי' כמותו קרב ועי"ק ועי"פ ריה י"ג, (10) עמית (11) (12) וקבלת י"ג, (13) [שס] (14) [ד"ה נטוי] אחר ד"ה גומל, (15) [1] וקן נכסות 10:

לענין רש"י

דיטריי"ש [רש"י]... מחבורת החכמים... א"ר.

מוסף רש"י

אין עורר מחזיק את כשרו. שבעה טון ונמס למלך הפשט (בחזנות ק"ב).

במאי דפסק אנפשיה. מיקלי וזדורי קיטמא: **שככתה זרע רוסמס.** מדה כנגד מדה שבעמלו המחיל העס לנות אל צנות מולכ: **דאמר מר.** כעירובין (דף כ"א): וליף לה מולכג הרבה יגיעת כשרי המלעיג הכנה נידון כיגיעת כשר וקרא כדברי סופרים כמי וימר מהמה בני הורסי) כדברי סופרים יומר מדברי מורה: **נביאי האומות עובדי ע"ו.** כלעס שהסינה נגלית עליו והרשע לדבר: **עור מלכא.** מדינה שמה הר המלך: **ט"נפלו.** בני המדינה היהודים עליהו דרומאי וממונהו: **גונדא.** גודר: **הוס כהו.** ציהודים: **איזדוקר.** לשמות: **עד דאסמיו.** לפני המיל: **כליונא דגושפנקא.** מי שהיה לו זורה כענעמו היה מכירה רחוק מיל מן העיר למראה הנרות: **שחליים.** מין מאלל הוא כמסכת ע"ו (דף ע"ג): **הפוא אפרא.** הר המלך: **משקריו.** דלמיתו ששים

במאי דפסק אנפשיה כל יומא מכנשי ליה לקיטמיה ורייני ליה וקלו ליה ומבררו אשב ימו אול אסקיה לבלעם בנגידא אמר ליה מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאידבוקי בהו א"ל ילא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים א"ל דיניה דההוא גברא **במאי א"ל** בשכבת זרע רותחת⁶ אול אסקיה בנגידא לפושעי ישראל⁷ א"ל מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאדבוקי בהו א"ל טובתם דרוש רעתם לא תדרוש כל הנוגע בהן כאלו נוגע בכבת עינו א"ל דיניה דההוא גברא⁸ במאי א"ל בצואה

רבוה עירות היו נזר המלך והוא לינו מחזיק אפילו ששים רבוא קניס: **גמדא.** דיטריי"ש כלע"ז כמו גמור מקלני (פסחים דף ק"א): **אין עורו מחזיק כשרו.** משהופשט הוא כוון ואין יכול לחזור ולכסומו זו: **דשמיע ליה.** מה מעשיהם אם לדיקים אם רשעים: **כארוס וארוספו.** מלומה העיר: **שפטפט.** זלל ציירו ולא חשנו אלא נתגבר עליו: **וחסר השער.** נתיקרה המצודה: **לונן צינא.** שהוא דומה לשכבת זרע להולא קול שנחו על אשמו: **סולד.** דיטריי"ש מתייבש ומגלדי: **שככס זרע דוחס מן סאור.** נכנס ונלעל כנגד ולינו מגלדי: **סורניסא.** פ"ין: **גנגא.** מופסי: **קרני מלחמה.** ראשי גייסות תוקעי קין ומתחשפים אליהם בני צבאם: **ושמא סאמר קרוכס היסה.** לים: **כקטת יויס.** שס מקוס: **ואסד דס.** מהרוגי ביתר: של

- לא תדרש שלמס ונכתם כל ימיך לעולם: דברים כג ז
- הלא אתה אלהים ונתתו ולא תצא אלהים בצבאותינהו:
- בלע ארץ ולא תמל את כל נאות יעקב חרס בעברות מבצר בה יחודה הניע לארץ חלל ממלכה ושריה:
- ואנכי אמרת אף אשיתך כנשים ואנין לך ארץ ומרה נחלת צבי צבאות גים ואמר אבי הקרא לי ושאמרי לא תשובה יהימה ג יט וכן בארץ הצבי ורבות יבשלו ואלה ישלטו מידי ארסו ומואב וראשית בני עמון: וניאל יא מא שמחו את ירושלים ונילו בה כל אהבה שישו אהק משוש כל המתאבלים עליה:

- ישיבה ס' ז'דע כתיב אף כל ע"ז ישראל השיב אחד ימינו משני איב ויכער כיעקב כאש להקה אכלה סביב: איכה ב ג

רותחת דאמר מר יוכל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת תא חזי מה בין פושעי ישראל לנביאי אומות העולם עובדי ע"ו תניא אמר רבי אלעזר בא וראה כמה גדולה כחה של בושה שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו: אתרנגולא ואתרנגולתא הריב טור מלכא דהוו נהיגי כי הוו מפקי חתנא וכלתא מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא כלומר פרו ורבו כתרנגולים יומא חד הוו קא חליף גונדא דרומאי שקלינהו מינייהו נפלו עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו הוו בהו ההוא בר דרומא דהוו קפיין מילא וקטיל בהו שקליה קיסר לתאניה ואותביה אארעא אמר ריבוניה דעלמא כוליה אי ניתא לך לא תמסריה לההוא גברא לדרייה ולמלכותיה בידיה דחד גברא אכשליה פומיה לבר דרומא ואמר הלא אתה אלהים ונתתנו ולא תצא אליהם בצבאותינהו דוד גמי אמר הכי דוד אשמותי קא מתמה על לבית הכסא אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה ונת נפשיה אמר הואיל ואיתרחיש לי ניסא את זימנא אישבקינהו שבקינהו ואול איזדוקר ואכלו ושחו ואדליקו שרגי עד דאיחזיו כליונא דגושפנקא כרחוק מילא אמר מיחדא קא חדו בי יהודאי הדר אתא עלייהו א"ר אסי תלת מאה אלפי שליפי סייפא עיילו לטור מלכא וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילוותא ובהך גיסא הלולי וחגני ולא הוו ידעי הני בהני כלע ה' ולא חמל את כל נאות יעקב כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אלו ששים רבוא עיירות שהיו לו לינאי המלך כהר המלך דאמר רב יהודה אמר רב אסי ששים רבוא עיירות היו לו לינאי המלך כהר המלך וכל אחת ואחת היו בה כיוצאי מצרים חוץ מושל שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים אלו הן כפר ביש כפר שיחליים כפר דכריא כפר כיש דלא יהבי ביתא לאושפזיא כפר שיחליים שהיתה פרנסתן מן שחליים כפר דכריא אמר רבי יוחנן שהיו נשוחות וילדות זכרים תחלה וילדות נקבה באחרונה ופוסקות אמר עולא לדרי חיז לי הגוא אתרא ואפילו שיתין ריבונתא קני לא מחזיק אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא שקורי משקריתו אמר ליה א"ר צבי כתיב בה מה צבי זה אין עורו מחזיק את כשרו אף ארץ ישראל בזמן שיושבין עליה רווחא ובזמן שאין יושבין עליה גמדא רב מניומי בר חלקיה ורב חלקיה בר טוביה ורב הונא בר חייא הוו יתבי גבי הדרי אמרי אי איכא דשמיע ליה מילתא מכפר סכניא של מצרים לימא פתח חד מינייהו ואמר מעשה בארום וארוסתו שגשבו לבין העובדי כוכבים והשיאום זה לזה אמרה לו בבקשה ממך אל תגע בי שאין לי כתובה ממך ולא נגע בה עד יום מותו וכשמת אמרה להן סיפרו לזה שפטפט ביצרו יותר מיוסף דאלו ביוסף לא הוה אלא חדא שעתא והאי כל יומא ויומא ואילו יוסף לאו בחדא מטה והאי בחדא מטה ואילו יוסף לאו אשתו והא אשתו פתח אידך ואמר מעשה ועמדו ארבעים מדייות בדינך נחסר השער מוריא אחת וברקו ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורכם ביום הכפורים והביאום לבית דין וסקלום וחזר השער למקומו פתח אידך ואמר מעשה באדם אחד שנתן עינו באשתו לגרשה והיתה כתובתה מרובה מה עשה הלך וזימן את שושבינו והאכילן והשקן שיכרן והשכיבן על מיטה אחת והביא לובן ביצה והטיל ביניהן והעמיד להן עדים וכא לבית דין היה שם זקן אחד מחלמידי שמאי הוקן וכבא בן בוטא שמו אמר להן כך מקובלני משמאי הוקן לובן ביצה סולד מן האור ושכבת זרע דוחה מן האור בדקו ומצאו כדבריו והביאוהו לב"ד והלקוהו והגבירו כתובתה ממנו א"ל אבוי לרב יוסף ומאחר דהוו צדיקים כולי האי מאי טעמא איענוש א"ל י"מ שום דלא איאבול על ירושלים דכתיב שמוחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה: אישקא דריספק חריב ביתר דהוו נהיגי כי הוה מתיליד ינוקא שתלי ארוזא ינוקתא שתלי תורניתא וכי הוו מינסבי קייצי להו ועברו גננא יומא חד הוה קא חלפא כרתיה דקיסר אתבר שקא דריספק קצו ארוזא ועיילו לה אתו נפול עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו: גנדע כחרי אף כל קרן ישראל א"ר זורא א"ר אבהו א"ר יוחנן אלו שמונים [אלף] קרני מלחמה שנכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוהו והרגו בה אנשים ונשים וטף עד שהלך רמן ונפל לים הגדול שמא תאמר קרובה היתה רחוקה היתה מיל תניא רבי אליעזר הגדול אומר שני נחלים יש בבקעת ידים אחד מושך איך ואחד מושך איךך ושערו חכמים שני חלקים מים ואחד דם במתניתא תנא שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מרמן של ישראל בלא זבל אמר